

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 września 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.

przeciwko P. O., U. O. o zapłatę utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w postępowaniu nakazowym w dniu 10 stycznia 2017 roku w sprawie o sygnaturze I Nc 924/16.

Pozwem z dnia 28 listopada 2016 roku (data nadania w UP) powód (...) S.A. w Ł., jako następca prawny (...) sp. z o.o., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w stosunku do pozwanego P. O. – wystawcy weksli własnych oraz pozwanej U. O. – poręczyciela wekslowego, zobowiązującego ich do zapłaty solidarnie na rzecz powoda kwoty 35.987,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że P. O. zawarł z powodem w ramach prowadzonej działalności gospodarczej umowy leasingu nr (...), na zabezpieczenie których wystawił weksle własne in blanco, poręczone przez U. O.. Z uwagi na to, że P. O. nie wywiązał się z określonych w umowie obowiązków, powód wypowiedział umowy, a następnie uzupełnił weksle. Powód wystąpił z propozycją zawarcia ugody, jednakże P. O. nie wyraził woli jej zawarcia. Wobec nieuregulowania należności przez pozwanego, powód zawiadomił o tym fakcie pozwaną, jako poręczyciela wekslowego. Pozwana nie wyraziła woli zawarcia ugody i nie uregulowała należności.

W dniu 10 stycznia 2017 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, uwzględniając żądanie powoda w całości.

Pozwani zaskarżyli nakaz zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i przekazanie sprawy do rozpoznania do właściwego Wydziału Gospodarczego oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych solidarnie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Wnieśli także o zobowiązanie powoda do wydania pozwany bezpodstawnie wypełnionych weksli podpisanych przez P. i U. O., które były zabezpieczeniem umów leasingu. Podnieśli, iż zobowiązanie z tytułu umów leasingu zostało spłacone w kwocie wyższej niż wymagana. Wskazali, iż po zwrocie pojazdów, będących przedmiotem umów leasingu powód sprzedał te pojazdy, zaś zaliczenie kwoty ze sprzedaży pojazdów na poczet należności wynikających z umów spowodowało powstanie dużej nadpłaty. P. O. wezwał powoda do rozliczenia leasingu i zwrotu nadpłaty, jednak nie otrzymał odpowiedzi od powoda.

W odpowiedzi na zarzuty powód wyjaśnił, iż powoda i pozwanego łączyły umowy leasingu nr (...), które zostały rozwiązane przedterminowo z uwagi na nieterminowe regulowanie rat, wobec czego powód wypełnił weksle stanowiące zabezpieczenie umów, stanowiące podstawę roszczenia powoda. Pozwanego wiązały z powodem jeszcze dwie umowy leasingu – nr (...) oraz (...), przedmiotem których były dwie naczepy-wywrotki. Po ich odbiorze od pozwanego zostały wystawione przez powoda na sprzedaż. P. O. wniósł zastrzeżenia do wyceny, wobec czego została dokonana korekta. Nadwyżka, pozostała po rozliczeniu umów (...) została zaliczona na poczet umów (...). Powód wskazał, iż pozwany nie zwrócił w terminie pojazdów objętych umowami leasingu (...), wobec czego powód był zmuszony odebrać je za pośrednictwem firmy windykacyjnej, co uprawniało powoda do naliczenia kary umownej. Cena ze sprzedaży przedmiotów umów leasingu (...) została zaliczona na poczet zadłużenia pozwanego. Do uregulowania przez pozwanego pozostały kwota 16.013,29 zł, wynikająca z umowy (...) oraz kwota 19.973,83 zł wynikająca z umowy (...).

W piśmie z dnia 4 lipca 2017 r. pozwani wnieśli o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia sprawy zawisłej przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydziałem Gospodarczym prowadzonej pod sygn. akt XIII GC 977/17 z powództwa (...) S.A. przeciwko pozwany albowiem sprawa ta dotyczy wykonania umowy leasingu, w związku z którą powód wypełnił weksel stanowiący postawę roszczenia powoda dochodzonego w niniejszej sprawie.

W dniu 25 lipca 2017 r. (data prezentaty) pozwani złożyli wniosek o udzielenie zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego, prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. pod sygn. akt Km 1172/17, które zostało wszczęte na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydanym w niniejszej sprawie.

Poprzez pismo z dnia 16 sierpnia 2017 r. (data prezentaty) pozwani, reprezentowani przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego sprecyzowali stanowisko w sprawie i podtrzymując wcześniejsze stanowisko, wnieśli o uchylenie nakazu zapłaty i o oddalenie powództwa w całości, o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty do czasu prawomocnego zakończenia sprawy a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłat skarbowych od pełnomocnictw. Pozwani podtrzymali również wniosek o zawieszenie postępowania. Podkreślili, iż w dniu rozwiązania umowy leasingu powód miał do dyspozycji dokonane przez P. O. spłaty z obu umów w znacznej części już wykonane i nie wykazał, że poniósł jakąkolwiek szkodę, wobec czego złożyli wniosek o miarkowanie kary umownej, jako znacząco wygórowanej. Podnieśli, iż P. O. nie ponosi winy w zwrotnym dostarczeniu przedmiotów leasingu, gdyż iż zwrot nastąpił w uzgodnionym przez strony terminie. Pozwani zakwestionowali przedstawione przez stronę powodową dokumenty, stanowiące podstawę do ustalenia sumy wekslowej.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 22 maja 2012 roku P. O. (Korzystający) zawarł z (...) sp. z o.o. w Ł. (następnie: (...) sp. z o.o. a obecnie (...) S.A. w Ł.) (Finansującym) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej umowę leasingu nr (...) na zabezpieczenie której wystawił dwa weksle własne in blanco. Zgodnie z deklaracją wekslową, powód miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą wartości zadłużenia. Za weksel poręczyła U. O.. Zgodnie z treścią umowy leasingu, powód przekazał P. O. do korzystania używany ciągnik siodłowy marki (...), natomiast Korzystający zobowiązał się do comiesięcznego uiszczania opłat leasingowych. Umowa została zawarta na okres do dnia 15 kwietnia 2017 r.

W dniu 22 maja 2012 roku P. O. (Korzystający) zawarł z (...) sp. z o.o. w Ł. (Finansującym) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej również umowę leasingu nr (...), mocą której Finansujący przekazał Korzystającemu do używania ciągnik siodłowy marki (...). Na zabezpieczenie umowy P. O. wystawił dwa weksle własne in blanco, poręczone przez U. O.. Umowa została zawarta na okres do dnia 15 kwietnia 2017 r. P. O. zobowiązany był do uiszczania comiesięcznych opłat zgodnie z harmonogramem. Zgodnie z deklaracją wekslową, powód miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą wartości zadłużenia.

Zgodnie z par. 7 ust. 7.1 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu finansujący mógł rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli korzystający, mimo upomnienia na piśmie i wyznaczenia dodatkowego terminu, zalegał z jakąkolwiek płatnością wynikającą z umowy. W przypadku rozwiązania umowy z powyższego powodu, korzystający zobowiązany był do zapłaty wszystkich wymagalnych do dnia rozwiązania umowy rat leasingowych, a ponadto finansujący mógł domagać się odszkodowania za przedterminowe rozwiązanie umowy w wysokości sumy wszystkich niewymagalnych w dniu rozwiązania umowy rat leasingowych (par. 7 ust. 9 OWUL).

Przy ustaleniu wysokości odszkodowania uwzględnione miały być korzyści Finansującego wynikające z zapłaty odszkodowania w terminie przypadającym wcześniej niż terminy przewidziane w umowie leasingu dla poszczególnych opłat leasingowych – korzyści te rozumiane są jako dyskonto oraz korzyści wynikające z umowy leasingu, rozumiane jako cena netto (bez podatku VAT) ze sprzedaży przedmiotu leasingu, pomniejszona o koszty sprzedaży, koszty związane z posiadaniem, zapobieżeniem utracie lub pogorszeniu stanu przedmiotu leasingu, poniesione przez Finansującego od dnia rozwiązania umowy leasingu do dnia sprzedaży przedmiotu leasingu (par. 7 ust. 10 OWUL).

W razie przedterminowego rozwiązania umowy Korzystający zobowiązany był bezzwłocznie, nie później niż w ciągu 7 dni od upływu tego terminu, zwrócić przedmiot leasingu na własny koszt i ryzyko do siedziby Finansującego lub w miejsce przez niego wskazane odrębnym pismem, w stanie dnie gorszym niż będącym następstwem normalnego zużycia. Do czasu odbioru przedmiotu leasingu przez Finansującego, Korzystający nie mógł czerpać z niego pożytków,

a nadto miał obowiązek bezpłatnego przechowywania i konserwacji, jeśli Finansujący nie przedstawi innych dyspozycji w tym zakresie (par. 7 ust. 15 OWUL)

W razie odmowy lub opóźnienia zwrotu przedmiotu leasingu przez Korzystającego, Finansującemu przysługuje kara umowna liczona za każdy dzień, w wysokości 1/10 średniej miesięcznej okresowej opłaty leasingowej z ostatnich 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym powstał obowiązek zwrotu, a w przypadku umów rozwiązanych wcześniej niż po upływie 12 miesięcy – z okresu trwania umowy leasingu. Korzystający zobowiązany był również do zwrotu kosztów ubezpieczenia i innych kosztów powstałych w związku z posiadaniem przedmiotu leasingu, poniesionych przez Finansującego w tym okresie (par. 7 ust. 16 OWUL).

(...) S.A. łączyły również umowy leasingu nr (...).

P. O. dokonywał spłat rat leasingowych wynikających z ww. umów leasingu. W pewnym momencie pozwany zaprzestał spłat rat leasingowych z powodu problemów w prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej.

Pismem z dnia 26 lutego 2015 r. (...) sp. z o.o. w Ł. wezwał P. O. do zapłaty należności wynikającej z zawartych umów leasingu, która według stanu na dzień 26 lutego 2015 r. wynosiła 21.396,05 zł. Wezwanie zostało odebrane w dniu 2 marca 2015 r.

W związku z opóźnieniem w regulowaniu zobowiązań wynikających z umowy leasingu nr (...) oraz umowy leasingu nr (...), (...) sp. z o.o. w Ł., na podstawie par. 7 ust. 7 pkt 7.1. OWUL, pismami z dnia 26 marca 2015 r. rozwiązał ww. umowy ze skutkiem natychmiastowym, wzywając jednocześnie P. O. do uiszczenia zaległych opłat wraz z odsetkami, wyliczonymi w związku z umową (...) łącznie na kwotę 7.628,52 zł oraz w związku z umową (...) łącznie na kwotę 9.394,99 zł. W pismach wskazano, iż z powodu wypowiedzenia umów przedmiot leasingu podlega zwrotowi. Odpisy pism przesłano również U. O.. Pisma zostały odebrane przez pozwanych w dniu 30 marca 2015 r.

Fakturą nr (...) z dnia 27 lutego 2015 r. P. O. został obciążony kwotą 61,50 zł z tytułu ostatecznego wezwania do zapłaty dotyczącego umowy nr (...). Zgodnie z notą obciążeniową nr N57/R/SZ/2015/03/00011 z dnia 5 marca 2015 r. pozwany został obciążony składką ubezpieczeniową do umowy nr (...) w kwocie 2.081 zł. Notami obciążeniowymi z dnia 8 lipca 2015 r. (pierwsza o nr (...), dotycząca umowy nr (...), druga o nr (...), dotycząca umowy nr (...)) Finansujący obciążył Korzystającego składką ubezpieczeniową w kwotach po 2.068 zł. Fakturą nr (...) z dnia 8 lipca 2015 r. (...) sp. z o.o. w Ł. obciążył pozwanego opłatą dodatkową za nieterminowe opłacenie polisy w związku z umową nr (...) w kwocie 184,50 zł. Zgodnie z fakturą nr (...) pozwany został obciążony opłatą z tytułu kosztów windykacji do umowy nr (...) w kwocie 922,50 zł.

W dniu 30 lipca 2015 r. (...) sp. z o.o. w Ł. wystawił P. O. noty obciążeniowe nr (...) tytułem kary umownej do umowy nr (...) tytułem kary umownej do umowy nr (...), obie na kwotę 13.708,57 zł.

Pismami z dnia 13 maja 2015 r. (...) sp. z o.o. w Ł. wezwał pozwanego do zwrotu ciągnika siodłowego będącego przedmiotem umowy nr (...) oraz ciągnika siodłowego będącego przedmiotem umowy nr (...) w terminie 3 dni od otrzymania pisma. Pojazdy zostały protokolarnie zwrócone przez P. O. w dniu 3 czerwca 2015 r.

/

Powód uzyskał ze sprzedaży ciągnika samochodowego będącego przedmiotem umowy leasingu nr (...) kwotę 65.436 zł brutto, czyli 53.200 zł netto. Zaś ze sprzedaży ciągnika samochodowego będącego przedmiotem umowy leasingu nr (...) powód uzyskał kwotę 71.094 zł brutto, czyli 57.800 zł netto.

Zgodnie z rozliczeniem umowy leasingu nr (...) kwota pozostałych do uregulowania przez pozwanego P. O. opłat leasingowych wynosiła 56.656 zł. Kwota wpływu środków finansowych ze sprzedaży przedmiotu leasingu wynosiła 53.200 zł (netto), zaś po odliczeniu kosztów sprzedaży w wysokości 837,90 zł i rozliczeniu dyskonta w kwocie 243,92 zł kwota korzyści podlegających rozliczeniu wynosiła 52.606,02 zł. Suma nieuregulowanych przez P. O. należności

i zobowiązań, pomniejszona o kwotę wolnych środków Korzystającego po rozliczeniu umowy leasingu (...) wynosiła 15.923,85 zł. Po rozliczeniu do uregulowania przez pozwanego z tytułu ww. umowy pozostała kwota 19.973,83 zł.

W rozliczeniu umowy leasingu nr (...) kwota pozostałych do uregulowania przez pozwanego P. O. opłat leasingowych wynosiła 56.656 zł. Kwota wpływu środków finansowych ze sprzedaży przedmiotu leasingu wynosiła 57.800 zł (netto), zaś po odliczeniu kosztów sprzedaży w wysokości 910,35 zł i rozliczeniu dyskonta w kwocie 592,27 zł kwota korzyści podlegających rozliczeniu wynosiła 57.481,92 zł. Suma nieuregulowanych przez P. O. należności i zobowiązań, pomniejszona o kwotę wolnych środków Korzystającego po rozliczeniu umowy leasingu (...) wynosiła 16.839,21 zł. Po rozliczeniu do uregulowania przez pozwanego z tytułu ww. umowy pozostała kwota 16.013,29 zł.

W dniu 12 stycznia 2016 r. (data nadania w UP) (...) sp. z o.o. w Ł. skierował do P. O. pismo informujące go, iż wobec zwłoki w zapłacie należności z tytułu umów leasingu Finansujący uzupełni wystawione na ich zabezpieczenie weksle własne in blanco odpowiednio na kwoty:

- dotyczące umowy nr (...) na kwotę 5.973,78 zł, obejmującą opłaty leasingowe w wysokości 922,50 zł i karę umowną z tytułu pozostawiania przedmiotu leasingu w posiadaniu korzystającego po rozwiązaniu umowy leasingu w wysokości 5.051,28 zł,
- dotyczące umowy (...) na kwotę 24.339,51 zł, obejmującą opłaty leasingowe w wysokości 10.630,94 zł i karę umowną z tytułu pozostawiania przedmiotu leasingu w posiadaniu korzystającego po rozwiązaniu umowy leasingu w wysokości 13.708,57 zł,
- dotyczące umowy (...) na kwotę 80.903,38 zł, obejmującą opłaty leasingowe w wysokości 10.254,93 zł, odsetki w kwocie 283,88 zł, karę umowną z tytułu pozostawiania przedmiotu leasingu w posiadaniu korzystającego po rozwiązaniu umowy leasingu w wysokości 13.708,57 zł oraz odszkodowanie z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy leasingu w kwocie 56.656 zł,
- dotyczące umowy (...) na kwotę 2.608,82 zł, obejmującą opłaty leasingowe w wysokości 922,50 zł i karę umowną z tytułu pozostawiania przedmiotu leasingu w posiadaniu korzystającego po rozwiązaniu umowy leasingu w wysokości 1.686,32 zł.

W związku z powyższym Finansujący wezwał pozwanego do zapłaty należności w łącznej kwocie 113.825,49 zł. Wskazał, iż weksle płatne będą w dniu 28 stycznia 2016 r. w jego siedzibie oraz zaproponował, iż w celu ustalenia warunków ewentualnej P. O. może skontaktować się z nim w terminie 5 dni od dnia doręczenia pisma, nie później jednak niż do dnia płatności weksla.

Pismo zostało odebrane w dniu 14 stycznia 2016 r.

W piśmie z dnia 16 stycznia 2016 r. P. O. wskazał, że nie otrzymał rozliczenia ze sprzedaży naczepy będącej przedmiotem umowy nr (...) oraz ze sprzedaży naczepy będącej przedmiotem umowy nr (...). Wskazał, iż pojazd będący przedmiotem umowy nr (...) nie został sprzedany, zaś sprzedany został pojazd będący przedmiotem umowy nr (...). Według pozwanego po rozliczeniu kwot ze sprzedaży ww. pojazdów nie powinien on posiadać jakiegokolwiek zadłużenia u powoda.

Weksel zabezpieczający umowę nr (...) został wypełniony na kwotę 80.903,38 zł. Natomiast weksel zabezpieczający umowę nr (...) został wypełniony na kwotę 24.339,51 zł. Jako termin zapłaty obu weksli wskazano 28 stycznia 2016 r., miejscem płatności miała być siedziba (...) sp. z o.o. w Ł..

W oświadczeniu z dnia 30 września 2016 r. (...) sp. z o.o. w Ł. poinformował P. O. iż umowy leasingu nr (...) zostały rozliczone ponownie i nie istnieje na tych umowach zadłużenie w stosunku do Finansującego. Wskazał, iż po rozliczeniu kwot uzyskanych ze sprzedaży pojazdów będących przedmiotami ww. umów pozostała nadwyżka zaliczona na poczet zadłużenia wynikającego z umów (...). W związku z powyższym do uregulowania przez P. O. tytułem zadłużenia z umowy leasingu nr (...) pozostała kwota 19.973,83 zł zaś z umowy leasingu nr (...) pozostała kwota

16.013,29 zł. Wobec powyższego Finansujący wezwał Korzystającego do zapłaty łącznie kwoty 35.987,12 zł. Pismo zostało odebrane w dniu 19 października 2016 r.

W piśmie z dnia 19 października 2016 r. P. O. wezwał (...) sp. z o.o. w Ł. do przesłania rozliczenia z tytułu zawartych umów leasingu.

Pismem z dnia 27 października 2016 roku Finansujący poinformował U. O., jako poręczyciela weksli własnych wystawionych na zlecenie (...) sp. z o.o. przez P. O. dotyczącego umowy leasingu nr (...), wypełnionego na kwotę 80.903,38 zł oraz dotyczącego umowy leasingu nr (...), wypełnionego na kwotę 24.339,51 zł, iż weksle te przedstawiono do zapłaty w dniu 28 stycznia 2016 r. i nie zostały one zapłacone przez wystawcę. Powód wezwał pozwaną do zapłaty kwot pozostałych po rozliczeniu ww. umów leasingu w łącznej wysokości 35.987,12 zł, na którą składają się

- odnośnie umowy leasingu nr (...) – kwota 19.973,83 zł, obejmującą opłaty leasingowe w wysokości 6.173,48 zł, odsetki w kwocie 127,78 zł oraz karę umowną z tytułu pozostawiania przedmiotu leasingu w posiadaniu korzystającego po rozwiązaniu umowy leasingu w wysokości 13.708,57 zł,
- odnośnie umowy leasingu nr (...) – kwota 16.013,29 zł, obejmującą opłaty leasingowe w wysokości 2.304,29 zł oraz karę umowną z tytułu pozostawiania przedmiotu leasingu w posiadaniu korzystającego po rozwiązaniu umowy leasingu w wysokości 13.708,57 zł.

Pismo zostało odebrane w dniu 31 października 2016 r.

W odpowiedzi U. O. wskazała, iż zdaniem P. O. umowa leasingowa została rozwiązana przez Finansującego bezpodstawnie i poniósł on z tego tytułu szkodę.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy w postaci dokumentów złożonych przez obie strony, zeznań świadka będącego pracownikiem powoda oraz zeznań pozwanego P. O..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 493 § 1 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa, jeżeli w postępowaniu został wydany nakaz zapłaty pozwany w zarzutach winien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości czy w części, a także przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w zarzutach bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Do zarzutów, za pomocą których pozwany może się bronić należą zarzuty procesowe, a także zarzuty materialne tj. odnoszące się do ważności weksla bądź też odnoszące się do stosunku podstawowego.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości, wskazując, że spłacili w zupełności zobowiązanie wynikające z umów leasingu łączących P. O. z powodem, a po rozliczeniu kwot pochodzących ze sprzedaży przedmiotów leasingu po stronie powoda powstała nadpłata, która powinna zostać zwrócona P. O.. Wskazali, iż powód sprzedał przedmiotowe pojazdy za zbyt niską cenę, wobec czego po ich stronie powstała szkoda. Zarzuty te jednak nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z deklaracją wekslową, powód miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą wartości zadłużenia. Podkreślenia wymaga fakt, iż z chwilą podpisania weksla powstało zobowiązanie wekslowe, które ma charakter abstrakcyjny, a poręczyciel wekslowy – pozwana U. O., odpowiadają w takim samym zakresie jak wystawca weksla – pozwany P. O., zgodnie z art. 32 prawa wekslowego.

Finansujący rozwiązał przedterminowo umowy leasingu nr (...) z uwagi na zaprzestanie regulowania przez P. O. przewidzianych w umowie leasingu opłat leasingowych. Korzystający, wbrew zobowiązaniu wynikającym z umowy

leasingu (par. 7 ust. 15 OWUL), nie zwrócił powodowi przedmiotów leasingu w terminie określonym w warunkach umowy, tj. w ciągu 7 dni od przedterminowego rozwiązania umowy. Pozwani nie zdołali skutecznie podważyć, iż wyliczenie odszkodowania i rozliczenie obu umów leasingu zostało opracowane w sposób sprzeczny z warunkami umów leasingu, w szczególności z regułami opisanymi w par. 7 OWUL.

Odszkodowanie należne finansującemu z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy, finansujący powinien pomniejszyć o uzyskane korzyści wynikające z rozwiązania umowy leasingu przed terminem, o jakich mowa w § 7 ust. 10 OWUL tj.: o dyskonto stanowiące korzyść wynikającą z zapłaty odszkodowania w terminie wcześniejszym niż pierwotnie umówione terminy płatności opłat leasingowych i o cenę netto uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu, pomniejszoną o koszty sprzedaży.

Pozwany podniósł, iż powód sprzedał przedmioty leasingu za zbyt niską cenę, co spowodowało, iż po rozliczeniu ceny uzyskanej ze sprzedaży pojazdów, kwota należnego powodowi odszkodowania została znacząco zawyżona.

Zważyć należy, że zazwyczaj uzyskanie ceny ze sprzedaży przedmiotu leasingu, która odpowiada obiektywnej (rynkowej) wartości rzeczy w dniu jej zwrotu finansującemu jest mało prawdopodobne, gdyż doprowadzenie do zawarcia umowy sprzedaży tej rzeczy wiąże się z koniecznością przedsięwzięcia trwających w czasie odpowiednich do rodzaju rzeczy, będącej przedmiotem leasingu, działań organizacyjnych w celu jej sprzedaży. W okresie, który upływa od chwili zwrotu rzeczy finansującemu do chwili jej sprzedaży, rzecz może stracić na wartości, co ma wpływ na wysokość możliwej do uzyskania za nią ceny. Niekiedy, co zależy od aktualnej sytuacji rynkowej w odniesieniu do rzeczy będącej przedmiotem leasingu, może okazać się konieczną jej sprzedaż poniżej ceny rynkowej, aby zwłoka w jej sprzedaży nie spowodowała dalszego spadku jej wartości, a w konsekwencji także możliwej do uzyskania za tę rzecz ceny. Z tych przyczyn korzyścią uzyskaną przez finansującego, o której mowa w art. 709¹⁵ KC, nie jest wartość przedmiotu leasingu z chwili jego zwrotu, lecz co do zasady wartość, którą finansujący uzyskał w chwili sprzedaży przedmiotu leasingu (vide: Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 26 stycznia 2018 r. sygn. akt V CSK 404/17).

Powód przedstawił faktury sprzedaży przedmiotów obu umów leasingu. W świetle powyższych rozważań to, że zdaniem pozwanego zwrócone przez niego pojazdy zostały sprzedane za cenę niższą niż ich wartość rynkowa pozostaje bez znaczenia dla prawidłowości dokonanych rozliczeń.

Podsumowując pozwani nie wykazali, że powód wypełnił weksle stanowiące zabezpieczenie umów leasingu nr (...) niezgodnie z deklaracją wekslową ani że po dokonaniu rozliczeń należność wynikająca z poszczególnych umów, a dochodzona w niniejszym postępowaniu, winna zostać uznana za uregulowaną w całości.

Pozwani wskazali, iż zobowiązania z łączących strony umów leasingu zostały w znacznej części już wykonane, zaś powód nie wykazał, że poniósł jakąkolwiek szkodę, wobec czego wnieśli o miarkowanie kary umownej, jako znacząco wygórowanej.

Miarkując karę umowną, sąd musi uwzględniać różnorodne okoliczności konkretnej sprawy, przy czym wysokość szkody poniesionej przez wierzyciela jest jedynie jedną z nich, a katalogu kryteriów pozwalających na zmniejszenie kary umownej nie można uznać za zamknięty. Nie bez znaczenia jest również fakt, że obowiązek zapłaty kary umownej może powstać nawet wtedy, gdy wierzyciel na skutek niewykonania lub nienależytego zobowiązania nie poniósł w ogóle szkody majątkowej (vide: Wyrok Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z dnia 10 grudnia 2019 r., IV CSK 443/18). Miarkowanie nie może być traktowane jako odrębna zasada kształtowania wysokości ryczałtu odszkodowawczego nakazująca każdorazowo sądowi meriti jego ustalenie poprzez nie tylko porównanie wysokości rzeczywistej szkody oraz zastrzeżonej kary, lecz różnych okoliczności mających in casu znaczenie dla ustalenia należnej jej wysokości, w tym uwzględnienia funkcji kary umownej. Kryterium „rażącego wygórowania kary umownej”, o którym mowa w art. 484 § 2 KC, nie odnosi się bowiem jedynie do wskazanej relacji wysokości szkody i zastrzeżonej kary. Wysokość kary umownej wynika z kontraktu i nie jest zależna od faktycznie poniesionej przez kontrahenta szkody. Dysproporcja

pomiędzy tymi kwotami, nawet znaczna, nie powoduje konieczności miarkowania kary umownej (vide: Wyrok Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z dnia 11 września 2019 r., IV CSK 473/18).

W niniejszej sprawie Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania instytucji miarkowania kary umownej i zmniejszenia należnego powodowi świadczenia. Zważyć należy, iż strony przez wiele lat łączyło kilka umów leasingu, zaś P. O., jako przedsiębiorca, winien był znać warunki umów, w tym termin zwrotu przedmiotów leasingu, który został jasno określony. Wbrew twierdzeniom pozwanego, nie można założyć, iż w związku z opóźnieniem w zwrocie przedmiotu leasingu powód nie poniósł żadnej szkody, bowiem gdyby powód dysponował przedmiotami leasingu wcześniej, mógłby wcześniej wystawić je na sprzedaż i hipotetycznie uzyskać za nie większą cenę.

Wobec stwierdzenia, iż zarzuty podniesione przez pozwanych są bezzasadne, na podstawie art. 496 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa) należało utrzymać w mocy wydany w niniejszej sprawie nakaz zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożyli pozwani, zaskarżając go w całości, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych tj. niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sformułowanie oceny zebranego materiału dowodowego w sposób swobodny, z przekroczeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnego ustalenia, że przedstawiony do akt weksel wypełniony na kwotę 35.987,12 zł został wypełniony przez powódkę prawidłowo, co do wskazania wysokości kwoty zobowiązania pozwanych jednak bez ustalenia faktycznego zakresu zobowiązania pozwanych wobec powoda, którego to wielkość dochodzona w postępowaniu wekslowym pozwani kwestionowali, co do wysokości, jaki podstawy określonej we wskazanych przez nich fakturach powódki.

2. błąd w ustaleniach okoliczności faktycznych sprawy poprzez przyjęcie, że nie zachodzą przesłanki do zastosowania instytucji tzw. miarkowania kary umownej, o której mowa w art 484 §2 k.c. i wskazania, że szkodą powoda jest wyłącznie możliwość uzyskania ceny wyższej poprzez wcześniejsze wystawienie przedmiotów leasingu na sprzedaż i uzyskanie hipotetycznej wyższej ceny, bez przedstawienia w tym zakresie przez powódkę wymaganego prawem dowodu;

3. naruszenie prawa materialnego art 5 k.c., poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji zasądzenie na rzecz powódki roszczenia stanowiącego, zdaniem pozwanych, nadużycie prawa, sprzecznego z zasadami współzycia społecznego, co wynikało z okoliczności faktycznych sprawy i przedstawionego w tej sprawie materiału dowodowego w szczególności w sytuacji, gdy powódka uzyskawszy pełne zaspokojenie swojego roszczenia wraz z planowym zyskiem w skutek wpierw wpłat przez pozwanego leasingobiorcy rat leasingowych a później sprzedaży przedmiotów leasingu żądała zapłaty dodatkowych należności ponad jej planowany zysk z tytułu zastosowanych kar umownych,

4. naruszenie prawa materialnego - art 484 § 2 k.c., poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy strona powodowa nie wykazała poniesienia żadnej szkody z tytułu opóźnienia w zwrocie przez pozwanego przedmów leasingu a ponadto uzyskała pełne zaspokojenie swojego roszczenia w skutek ich sprzedaży.

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty z dnia 10 stycznia 2017r. wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi I Wydziału Cywilnego w sprawie I Ne 924/16 w stosunku do pozwanych w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego, a ponadto o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w obu instancjach.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie na solidarnie od pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu procesowego, poprzez uprzednie zbadanie prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów i poczynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych, jako determinujących badanie w następnej kolejności zasadności zarzutów naruszenia prawa materialnego, należy stwierdzić, że w ocenie Sądu Okręgowego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie znajduje uzasadnienia. Stosownie do treści powołanego przepisu – sąd ocenia wiarygodność i moc dowodową według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis ten nakłada na Sąd pierwszej instancji obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów nie będzie zachowana tylko wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także, gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c. nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., I UK 347/11, LEX nr 1216836). Jednak, co wydaje się kluczowe, niewystarczające dla wykazania naruszenia powołanej regulacji jest samo przedstawienie przez stronę odmiennych wniosków od oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, bowiem tego rodzaju zabieg nie jest tożsamy z przekroczeniem przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie 17 maja 2012 r. I ACa 31/12, LEX nr 1246922). W świetle powyższych uwag natury ogólnej należy stwierdzić, że według Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie nie doszło do naruszenia art. 233 k.p.c., gdyż Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył zebrany w tej sprawie materiał dowodowy, swoje twierdzenia przekonująco i należycie uzasadnił, odwołując się do przedstawionych dowodów.

Apelujący upatrują naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji z art. 233 § 1 k.p.c. w przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie błędnego ustalenia, że przedstawione weksle w zakresie dochodzonej kwoty 35.987,12 zł został wypełnione przez powoda prawidłowo, co do wskazania wysokości kwoty zobowiązania pozwanych, gdy tymczasem Sąd nie ustalił faktycznego zakresu zobowiązania pozwanych wobec powoda.

Twierdzenie apelujących należało uznać za całkowicie chybione. W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego zakres zobowiązania pozwanych został szczegółowo wykazany, poprzez dostarczone przez stronę powodową dowody, które potwierdzały wysokość jej roszczenia. Wszelkie należności dochodzone w rozpoznawanej sprawie znajdują swoje uzasadnienie w postanowieniach umów leasingu, które to umowy wraz z OWUL zostały złożone jako dowody. Należy podkreślić, że pozwany P. O. przy podpisywaniu umów leasingu nr (...) własnoręcznym podpisem złożonym pod załącznikiem nr 2- OWUL oświadczył, iż zapoznał się z treścią OWUL i wyraził zgodę na włączenie ich do umów. Apelujący kwestionują zasadność dochodzenia przez powoda wszelkich opłat dodatkowych związanych z odbiorem od pozwanych przedmiotów leasingu czy ich ubezpieczeniem, pomijając przy tym całkowicie postanowienia umów leasingu łączących strony. Tymczasem zgodnie z OWUL §5 ust. 9 pkt 9.2 pozwani zobowiązani byli do regulowania na rzecz powódki opłat leasingowych związanych z wykonywaniem przez powódkę czynności z zakresu obsługi umów leasingu, które określone były między innymi w Tabeli Opłat i Prowizji obowiązującej u powoda. Tabela ta była powszechnie dostępna na stronie internetowej powoda, a pozwani mieli możliwość zapoznania się z jej treścią w każdym momencie. Opłaty oznaczone numerami faktur (...) są opłatami ustalonymi w oparciu o §5 ust. 9 pkt 9.2 OWUL, a pozwani byli bezspornie zobowiązani do ich poniesienia. Z uwagi na poniesienie przez powoda kosztów ubezpieczenia pojazdów stanowiących przedmiotu leasingu oraz kosztów związanych z odbiorem przedmiotów leasingu, pozwani zgodnie z §6a ust. 6 OWUL oraz §7 ust. 16 OWUL byli zobowiązani do zwrotu tych kosztów stronie powodowej. Jeśli chodzi o roszczenie odsetkowe, to należy mieć na uwadze postanowienia umowy zawarte w §5 ust. 8 i 14 OWUL, zgodnie z którymi pozwani zobowiązani byli do zapłaty odsetek na rzecz powoda w

przypadku opóźnienia w zapłacie opłat leasingowych, na które składają się (zgodnie z §5 ust. 2 OWUL) również opłaty za ubezpieczenie, opłaty z Tabeli Opłat i Prowizji i inne.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał zatem, badając stosunek podstawowy, łączący strony, że powód wystawił weksle zgodnie z deklaracjami wekslowymi, na kwoty stanowiące zadłużenie z umów leasingu na dzień wystawienia weksli. Należne kwoty wykazane zostały w toku postępowania dowodowego, a nadto strona powodowa wyjaśniała kwestie związane z rozliczeniem umów i przyczyny dochodzenia w przedmiotowym postępowaniu kwoty niższej niż wynikającej z weksli. Pozwani natomiast, mimo że to na nich spoczywał ciężar dowodu, nie wykazali, aby strona powodowa niezasadnie dochodziła od nich przedmiotowych należności. Zauważyć należy, że zarzuty pozwanych opierają się na kwestionowaniu postanowień umów, na których treść pozwani wyrazili zgodę i zobowiązali się do ich przestrzegania.

Apelujący w ramach zarzutów naruszenia prawa materialnego wskazali na nieprawidłowe niezastosowanie art. 484 §2 k.c. i niedokonanie miarkowania przez Sąd naliczonej kary umownej. Sąd Okręgowy uznał powyższy zarzut za bezzasadny, dzieląc odnośnie tej kwestii argumentację Sądu pierwszej instancji. Wbrew stanowisku apelującego nie zachodzą okoliczności uzasadniające uwzględnienie wniosku pozwanych.

Stosownie do treści art. 483 § 1 k.c., można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Zastrzeżenie kary umownej na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania nie zwalnia dłużnika z obowiązku jej zapłaty w razie wykazania, że wierzyciel nie poniósł szkody (uchwała składu 7 Sędziów SN – zasada prawna z dnia 6 listopada 2003 r., III CZP 61/03, OSNC 2004, nr 5, poz. 69). Nie ma też przeszkód, by zastrzec karę umowną na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy będącego następstwem innych okoliczności niż tylko zawinione zachowanie dłużnika (podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 maja 2014 r., I ACa 1502/13, LEX nr 1469354 oraz wyrok SN z dnia 26 września 2012 r., II CSK 84/12, LEX nr 1232233). Stosownie do treści art. 484 § 2 k.c., jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

Przez instytucję sądowego miarkowania (obniżenia) kary umownej ustawodawca dąży do zapewnienia dłużnikowi ochrony przed nadmiernie dotkliwymi skutkami, które mogą powstać po jego stronie w razie wadliwej oceny ryzyka mogącej wynikać z okoliczności danego wypadku i przywrócenia w tym zakresie słuszności kontraktowej (por. co do ratio legis instytucji miarkowania P. Drapała, w: System PrPryw, t. 5, 2013, s. 1158–1159). Miarkowanie może być uznane za prawo sędziowskie (por. wyrok SA w Poznaniu z 21.10.2009 r., I ACa 604/09, L. oraz wyrok SA w Lublinie z 15.1.2013 r., I ACa 655/12, L.). Sąd jest uprawniony do redukcji kary umownej występującej w każdego rodzaju stosunkach zobowiązaniowych. W szczególności brak obecnie normatywnego wyłączenia instytucji miarkowania kary umownej w stosunkach między przedsiębiorcami (por. np. wyr. SN z 19.4.2006 r., V CSK 34/06, L. oraz wyr. SN z 27.2.2009 r., II CSK 511/08, L.). Przesłankami miarkowania są znaczne wykonanie zobowiązania przez dłużnika oraz rażące wygórowanie kary umownej. Obie przesłanki miarkowania są równorzędne i rozłączne. Wystarczy wystąpienie jednej z nich, aby dłużnik mógł żądać redukcji kary umownej. W przypadku wystąpienia jednocześnie obu przesłanek miarkowania mogą być one stosowane jednocześnie i stąd niejako "podwójnie" mogą wpływać na zakres redukcji należnej wierzycielowi kary (por. wyr. SN z 19.4.2006 r., V CSK 34/06, L. oraz wyr. SN z 13.2.2014 r., V CSK 45/13, OSP 2015, Nr 6, poz. 56). W przypadku zgłoszenia wniosku o miarkowanie kary umownej (zarzutu jej rażącego wygórowania) na dłużniku spoczywa ciężar udowodnienia występowania jednej lub obu przesłanek redukcji kary (art. 6 k.c.).

Wbrew zarzutowi apelacji, Sąd Rejonowy trafnie uznał, że w przedmiotowej sprawie strona pozwana, zgłaszając wniosek o miarkowanie kary umownej, nie wykazała wystąpienia przesłanek uzasadniających jej miarkowanie.

W związku z zawartymi umowami leasingu, stosownie do treści § 7 ust. 16 OWUL, strony będące przed przedsiębiorcami określiły zasady naliczania kary umownej. Prawo do jej naliczania miało przysługiwać stronie powodowej w wypadku, gdy pozwany w razie przedterminowego rozwiązania umowy nie zwróci powodowi

dobrowolnie przedmiotów leasingu. W treści oświadczeń o rozwiązaniu umów leasingu powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległych opłat oraz do zwrotu przedmiotów leasingu w terminie do 4 kwietnia 2015 r. Pozwany, wbrew zobowiązaniu wynikającemu z umów leasingu, co do zwrotu przedmiotu leasingu (§ 7 ust. 15 OWUL), nie zwrócił powodowi dobrowolnie przedmiotów leasingu, stanowiących jego własność. Zostały one odebrane od pozwanych przez działającą w imieniu powoda firmę windykacyjną w dniu 3 czerwca 2015 r. i przekazane powodowi w dniu 6 czerwca 2015 r.. Okoliczności te potwierdzają złożone do akt sprawy przez pozwanych protokoły zwrotu przedmiotów leasingu. Należy zauważyć, że pozwany jako strona umowy był świadomy, w jakim terminie należy zwrócić przedmioty leasingu w przypadku rozwiązania umowy, a także, jakie konsekwencje wiążą się z niedotrzymaniem tego terminu. Strony umowy ustaliły także wysokość kary umownej, która stanowiła 1/10 średniej miesięcznej okresowej opłaty leasingowej ostatnich 12 miesięcy i liczona jest za każdy dzień opóźnienia, zróżnicując tym samym wysokość kary umownej w zależności od stopnia niewykonania zobowiązania przez pozwanego.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy kara umowna została zatem zastrzeżona skutecznie na wypadek niewykonania przez pozwanego obowiązku niepieniężnego, to jest uchybienia obowiązkowi zwrotu przedmiotów leasingu w sytuacji utraty przez niego tytułu prawnego do posiadania rzeczy stanowiącej własność powoda. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko powoda, że celem zastrzeżonej kary umownej było więc niejako przymuszenie pozwanego do zwrotu cudzej własności, a tym samym z istoty rzeczy uzasadnione było postanowienie umowy, aby wysokość zastrzeżonej kary umownej była wyższa niż opłata leasingowa, jaką pozwany zobowiązany był uiszczać na podstawie umów leasingu w okresie obowiązywania tych umów. Wynikający z §7 ust. 16 OWUL sposób określenia wysokości kary umownej odpowiada wymogom przepisu art. 483 §1 k.c., bowiem postanowienia umowy określają sumę kary umownej, a determinuje ją zwrot przedmiotów leasingu przez pozwanego. Sąd Okręgowy podzielił pogląd prezentowany w orzecznictwie odnośnie przepisu art. 484 § 2 k.c., że nie w każdym wypadku wykonania zobowiązania w całości lub w znacznej części winno nastąpić miarkowanie kary umownej, a wniosek przeciwny wynika nie tylko z redakcji przepisu, ale również z istoty tej instytucji. Kara umowna stanowi zryczałtowane odszkodowanie, należne wierzycielowi w razie nienależytego (w tym nieterminowego) wykonania zobowiązania, chociażby nie poniósł żadnej szkody. Obniżenie tego odszkodowania już tylko w sytuacji spełnienia świadczenia w całości lub znacznej części przy braku innych, dodatkowych okoliczności, świadczących o tym, że obciążenie dłużnika karą umowną jest niesłuszne, negowałoby sens uregulowania i w zasadzie odsyłałoby wierzyciela do zasad ogólnych.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, z przyczyn zawinionych leżących po stronie pozwanego nastąpiło opóźnienie w zwrocie przedmiotów leasingu, co oznaczało niewykonania zobowiązania przez pozwanego i skutkowało naliczaniem kar umownych. Zasadnie także Sąd pierwszej instancji uznał, że rozpoznawanej sprawie brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanych o miarkowanie kary umownej.

Chybionym okazał się także zarzut pozwanych naruszenia art. 5 k.c.. Apelujący podnieśli, że rozwiązanie umów leasingu oraz obciążenie pozwanych miało naruszać zasady współżycia społecznego. Tymczasem umowy leasingu zostały rozwiązane z winy pozwanych, gdyż pozwani nie wywiązywali się z obowiązków określonych w umowach i nie regulowali terminowo rat leasingowych. Twierdzenia pozwanych, jakoby zobowiązania pozwanych były konsekwencją następczych działań powoda jest zarzutem całkowicie nieuzasadnionym, nie znajdującym poparcia w dowodach zgromadzonych w sprawie. Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że pozwani nieregulowaniem terminowo rat leasingowych doprowadzili do wypowiedzenia umów, a następnie opóźniali się ze zwrotem przedmiotów leasingu, nie wykonując tym samym ciężącego na nich zobowiązania (art. 483 §1 k.c.). Doprowadziło do powstania kolejnych kosztów i opłat (w tym związanych z odbiorem przedmiotów leasingu, wezwań do zapłaty). Roszczenie dochodzone przez powoda w rozpoznawanej sprawie stanowią więc konsekwencję działań pozwanych, polegających na niewywiązaniu się z postanowień i obowiązków umów łączących strony. W szczególności zauważyć trzeba, że uprawnienie powoda do dochodzenia od pozwanych odszkodowania, stanowiącego sumę przyszłych rat leasingowych niewymagalnych do dnia rozwiązania umowy leasingu jest uprawnieniem wynikającym wprost z przepisu art. 709 (15) k.c., a postanowienie umowne ujęte w §7 ust. 9 OWUL jest powtórzeniem regulacji ustawowej.

Mając no uwadze powyżej przedstawione rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art.385 k.p.c. oddalił apelację pozwanych jest bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art.98 k.p.c., ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 2 pkt 5) w zw. z § 10 pkt 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).